

INSEKTERNAS VÄRLD

Jorden i fara, del 1

KG JOHANSSON

Insekternas värld
Jorden i fara, del 1

KG Johansson

SMAKPROV

Publicerad av Molnfritt Förlag

Copyright 2014 Molnfritt Förlag

Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-31-6

Boken kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med Molnfritt Förlag.

Innehåll

[Stormen](#)

[Den otroliga resan](#)

[Rymdskeppet](#)

[En ny värld](#)

[Fjärilar](#)

[En vacker värld](#)

[Fällor](#)

[Guld](#)

[Grottan](#)

[Det är bråttom](#)

[Striden mot monstret](#)

[Nu eller aldrig](#)

Stormen

Stormen kom oväntat.

Alex var ute på gården. Han tränade med sin lasso. Lasso var det roligaste han visste just nu. Alex började bli ganska duktig. Nästan varje kast fångade in det han siktade på.

Det sjunde kastet missade. En våldsam vind slet tag i lasso. Alex blev överraskad. Han höll på att tappa greppet. Han kramade repet hårt och lyckades hålla fast.

Vinden var mycket hård. Alex höll på att falla omkull.

Alex lindade ihop lasso. Stormen vrålade. Det gjorde ont i öronen. Alex gick mot huset. Han fick kämpa för varje steg. Vinden kom snett framifrån. Det blåste så hårt att det var svårt att andas.

Alex hade tre steg kvar när dörren öppnades. Hans mamma stod där.

- Skynda dig, ropade hon. Vi ska åka nu!

Alex försökte säga något. Det gick inte. Vinden blåste rakt in i hans mun. Han fick inte fram några ord.

Hans mamma tog ett steg till ut på altanen. Alex gick ned på knä och kröp den sista metern. Mamma tog honom i armen. Hon hjälpte honom upp på fötter.

Alex var tretton år gammal. Han hade ljust hår, precis som sin mamma.

När Alex var inne i huset kunde han andas igen. Mamma stängde dörren. Vinden ven utanför.

- Vilken storm, sa Alex. Måste vi åka just nu? När det blåser så här?

- Ja, sa mamma. Det är bråttom. Stormen blir snart ännu värre. Vi måste hinna före den.

Alex visste vart de skulle åka. Han visste vad de skulle göra också.

Men han kunde nästan inte tro på det.

Pappa kom från arbetsrummet. Han bar på två tunga väskor.

- Har du packat färdigt? sa han till Alex.

Alex tänkte efter. Hans väska hade varit packad i flera dagar.

- Ja, sa han. Jag är klar. Om jag bara får stoppa ned lasso.

Han lade lasso i väskan.

- Är du klar, Mia? sa pappa. Han hette Tomas.

Mia var Alex mamma. Hon nickade.

- Ja.

- Okej, sa pappa. Då går vi till garaget.

De gick inomhus för att slippa stormen. Vinden fick huset att skaka. Tomas lade väskorna baktill i bilen. Alex satte sig i baksätet.

Mia skulle köra. Hon satte sig bakom ratten. Tomas satte sig bredvid.

Mia öppnade dörren med fjärrkontrollen. Vinden slet i bilen medan de backade ut.

Det small till. Något dunsade in i bilen. Alex tittade ut. En röd plasthink studsade på marken. Vinden tog tag i den igen. Hinken flög iväg, högt upp i himlen. Den såg ut som en frisbee.

- Vilken storm! sa Alex.

Nu var de ute på gatan. Mia svängde mot motorvägen. De skulle köra till flygplatsen.

De senaste veckorna hade varit ovanliga. Både Tomas och Mia var piloter. De hade alltid rest mycket. Men nu hade de rest mer än någonsin.

Det ilade till i Alex mage.

Nu var det hans tur. Han skulle också ut och resa. Och resan var lång.

Ingen annan hade rest så långt. Aldrig någonsin.

Det var konstigt att tänka på.

Alex avbröt sig. Något hände utanför bilen. Stormen slet tag i en kvinna på cykel. Kvinnan flög rakt ut i gatan. Hon föll precis framför bilen. Alex hann bara se en gapande mun.

Mia bromsade hårt. Alex kände hur han trycktes framåt.

Bilen stannade. Kvinnan låg framför den.

- Hjälp henne! sa Mia.

Alex var redan ute ur bilen. Tomas kom strax efter. De hjälpte kvinnan upp på fötter.

- Gick det bra? frågade Alex. Stormen tjöt våldsamt. Alex måste skrika för att höras.

- Jag tror det, skrek kvinnan tillbaka. Jag blev mest rädd.

- Kan vi skjutsa dig någonstans? frågade Tomas.

Kvinnan tänkte efter. Hon höll hårt i cykelns styre.

- Nej, jag klarar mig, ropade hon. Jag går hem nu. Jag törs inte vara ute.

Alex och hans föräldrar körde vidare. De såg bilar som hade kört av vägen. Flera hus hade krossade fönster. Alex såg en stor tall knäckas på mitten. Trädet dunsade ned på ett hustak.

- Det är nästan orkan! sa Alex.

Han hade aldrig sett sådana vindar förr.

Tomas telefon ringde. Han pratade en kort stund. Sedan vände han sig till Mia.

- Allt är klart, sa han. Vi kör direkt till planet. Vi kan lämna bilen där. Någon tar hand om den. Men vi måste komma iväg.

Mia nickade. Hon körde ännu fortare.

De var snart framme vid flygplatsen. Mia körde genom en öppen grind. Det stod
TILLTRÄDE FÖRBJUDET.

- Det gäller inte oss, sa Tomas till Alex. Titta där framme. Ser du flygplanet?

Alex tittade.

- Ja, sa han.

De stannade vid ett litet jetplan. Vinden slet i dem. De gick uppför den korta trappan och in i planet. Två män i uniform bar deras väskor. Mia och Tomas satte sig vid spakarna.

- Sitt bakom mig, sa Mia till Alex.

Alex satte sig och spände fast sig. Hans föräldrar hade redan börjat trycka på knappar.

- Lyft på en gång, sa en av männen i uniform. Om några minuter blir stormen ännu värre. Lycka till!

Han gjorde honnör och gick.

Tomas tryckte på en knapp till. Planet började darra. De rullade ut på startbanan och ökade farten.

- Se upp! sa Mia.

Alex såg vad hon menade. Ett helt träd, med rötter och allt, rullade över startbanan. Rakt mot dem.

- Det är för sent att bromsa! sa Tomas. Jag måste chansa ... Håll i er!

Han ökade farten ännu mer. Alex kände hur flygplanet darrade.

Trädet kom snett från höger. Det såg större och större ut när det kom närmare.

Rötter och grenar piskade mot marken.

- Skynda dig! nästan skrek Mia.

- Nu! sa Tomas. Han drog spaken hårt bakåt. De lyfte i sista ögonblicket.

Trädet rullade förbi under dem. Det var så nära att flygplanet snuddade vid en gren.

Planet steg snabbt, nästan rakt upp i luften.

- Nära, sa Tomas.

- Men vi klarade oss, sa Mia.

Under dem vajade skogen vilt i stormen.